

Bannlýsi tummastokkin!

Hetta er ein fornleivd, og er betur hóskaði at senda á forngripasavn, skrivar danska blaðið METAL

Dýrasta amboði hjá handverkanum er tummastokkurin.

Góði gamli tummastokkurin, — jú gamal er hann, — fer ákoyringina í danska blaðnum METAL, sum fakfelagið hjá smiðjunum gevur út. Jørn Schmidt, sum er verkfrøðingur, skrivar, at forboð átti at verið sett móti at nýtt hetta skaðiliga amboð.

Í Svøríki hava teir eitt slag-orð: Bannlýsið tummastokkin allastaðni har bygt verður. Hetta átti bert at verið eitt generelt forboð, sigur Jørn Schmidt.

Bert í 1967 roknað teir við, at orsakað av, at tummastokkurin hevur verið nýttur —

istaðin fyri onnur betri tól, sum eisini er at fáa, — hevur svenska byggjarið mist 200 miljónir sv. kr. Arliga nýtslan av tummastokkum í Svøríki er 2 miljónir.

Aðalfundur

Føroya Reidarafelag hevur ársaðalfund týsdagin tann 2. desember kl. 17.00 á Hotel Havnía.

Dagsskrá eftir lógin

Tórshavn, 7. nov. 1969

NEVNDIN

Jørn Schmidt heldur seg kunna siga við vissu, at hvør tummastokkur hevur kostað í skeivum mátingum millum 100 og 300 kr.

Á tekniskum skólum í Danmark eru teir farnir undir at

nýta nýggjari og betri amboð. Tað er nóg seint, at tummastokkurin nú verður lagdur á forngripagoysmslu, har hann kann hanga undir liðini á bismaranum, sigur Jørn Schmidt.

KUNNGERÐ

Tað verður við hesum gjørt kunngift, at val til Tórshavnar Kirkjuráð er ásett at vera hósdag 27. november 1969. Valið fer fram í Meinigheitshúsinum í Havn nevnda dag frá kl. 10—12 og kl. 16—20.

Listar við valevnum skulu verða formanninum fyrri valnevndini Alfred Hofgaard, snikkameistara, Tórshavn í hendi í seinasta lagi mikudag tann 19. november 1969 kl. 19.

Formaðurin fyrri valnevndini verður at hitta á skrivstovuni í Havnar Kirkju týsdag 18. november og mikudag 19. november 1969, báðar dagar frá kl. 17—19 og annars á telefon 2063 og 1948.

Skiðað verður til at 15 limir og 6 tiltaksmenn skulu veljast.

Listarnir við valevnum mega í mesta lagi hava 21 nøvn, og skulu undirskrivað av í minsta lagi 3 og mesta lagi 9 veljarum sum stillarum.

Einki navn kann verða sett á vallistan sum valevni uttan so at hann ella hon skrivliga samtykkir í hesum. Atkvøtt verður annaðhvørt á lista ella á ein persón, sum stendur á listanum.

Høvuðsreglan fyrri valrætti er, at ein og hvør, sum er limur av fólkakirkjuni, og sum fyrrir 21 ár í seinasta lagi valdagin 27. nov. 1969, hevur valrætti.

Minnt verður á, at áðrenn nakar, sum valdur verður, tekur sæti í ráðnum, skal hann skrivliga vátta uppá trúgv og eru at vilja útinna tað starv, sum er litið honum til, í trúfesti móti evangelisku luthersku fólkakirkjuni.

Tórshavn, tann 6. november 1969.

VALNEVNDIN

Havnar Sjónleikarfelag

LÁTURFARSURNAR

**TJÓVAR, LÍK
OG FALAR KVINNUR**

eftir Dario Fo

verða á fyrsta sinni fýrðar fram í Føroyum:

15.11.	Leygardagin	kl. 20
16.11.	Sunnudagin	kl. 18
17.11.	Óngin syning	
18.11.	Týsdagin	kl. 20
19.11.	Mikudagin	kl. 20

Atgongumerki verða seld í Sjónleikarhúsinum

14.11. fríggjadagin kl. 17—19, annars tveir timar undan hvørjari syning og tveir dagar fram.

TLF. 1131

FØROYA

BANKI

banki FØROYA

Heimsmeistararakappingin ...

(Framhald frá 1. síðu)

summi ferðafólk, sum høvdu fingið at vita, at einki flogfar fór fyrr enn tá. Hini, ikki minst møður við grátandi børnum, vóru deyðagivin, tá tey endiliga sluppu avstað, men SAS spardi so hotel við bert at útseta ferð-eitt síndur í senn.

Farið varð við toki úr Keymannahavn seinnapartin tann 3. Við á ferðini vóru: Martin Eliassen (liðleiðari), Birgir Enni, Knút Bjørk, Arnbjørn R. Thomsen og Sonni Mørkøre (ferðamaður).

Ferðin gjøgnum Týskland og Eysturriki, yvir Alparnar og gjøgnum alt Italia var avbera drúgv, strævin og heit, so tað vóru troysttir føroyingar, sum á kvøldi tann 5. komu til Milazzo á Sicilia og fingið at vita, at eingin bátur fór til eolisku oyggjarnar fyrr enn morgunin eftir. Síðani Napoli høvdu vit staðið sum sild í tunnu í tokinum, t. v. s. í umleið 10 timar.

6.8.: Toluliga svenntir fóru menn morgunin eftir umboð á hydrofoibátin, sum siglir í rutu millum Milazzo og Eolisku oyggjarnar.

Frá ítalska frosmannafelagnum høvdu vit ongantíð fingið boð, hvar tað skuldi fara, ann-

aðhvørt tað var til Lipari ella Vulcano. Vit valdu at fara á land á oynni Vulcano, sum var fyrsta atlogupláss, vit komu til. Frammanundan vistu vit, at ítaliarar hava orð fyrri at vera vánaligir organisatorar, men at eingin var og tók imóti á Vulcano (sum veruliga var rætta oyggin), tað hevði kortini eingin vantað.

Meira enn ein tími gekk til vit høvdu leitað upp nakran frá organisatiónsnevndini; men hvat, hesin vísir einki um hvaðar vit skuldu fara ella hvar vit skuldu búgva, og ikki vildi hann hjálpa okkum, tað hevði hann ikki stundir til! Vit funnu eisini aðrar organisatiónsmenn, men allir sögdu teir seg einki hava við slíkt at gera. Eingin tyktist at hava nakra ábyrgd av nokrum og eingin organisatiónsmaður tyktist at vita, hvat hinir høvdu fyrri. Tá vit eftir fleiri tímum vóru um at kóðna í 40 hitastigum, eydnaðist at finna ein mann frá ítalska frosmannafelagnum, sum timdi at hjálpa okkum. Vit fingi nú at vita, at flestu londini báðu í strásmáttum, meðan ítaliarar og amerikumen (sum høvdu ráð at gjalda) báðu á luxushotel (frá. gestabliðni).

Eingin smátta var eftir til okkara, men vit kundu fáa loyvi at búgva umboð á gomlum báti, »Lo Scrigno« av navni, sum lá ankraður upp í vikini út fyrri havnalagnum. Tað vísti seg nú, at eisini Czechoslovakia og Pólland báðu har umboð. Hetta var snøgt sagt ringasta staðið, vit kundu koma at búgva, tí her var hervilgur roykur av svávdíoxíð frá minni vulkan-skum aktiviteti allastaðni har um leið. Í stóðum var sjögvur-in t. d. 100° heitur og svávdíoxíð blóðaði upp úr botninum. Longu eftir einum degi har umboð vóru vit pára postir bara vit skuldu kava einar 15 m niður. Tað sama sögdu tjekkoslovakkar og póllandingar. »Vit eru bara hálvir menn«, sögdu teir.

Sjálðan var gjørligt at fáa bát at rógva til lands í, so neyðugt var oftani at svimja inn á oynna

Henda dag fóru vit vestur um oynna at kava. Sýnið í sjónum var av tí besta, einar 40 m, og landslagið var stórslegið so væl oman sum niðan sjóvar-málan. Mangastaðni sást bratt í fjallaveggir hvørva so liðandi, djúpt niðri í tí bláu dýpinum. Men hvar var fiskurin? Her var einki livandi at siggja

nakrastaðni, heldur ikki um vit kavaðu einar 20 metrar niður. Eisini plantuvoksturinn var sera smáligur. Nokur svørt igulker niður eftir fjallaveggjunum, var einasta livandi, vit sáu. Men allastaðni hoyrdist óljóð í sjónum frá vulkaniskum aktiviteti, ikki bara her, men um allar oyggjarnar.

Vit fingi henda dag at vita frá øðrum, ið høvdu kavað her, at næstan eingin tjansur var at skjóta nakað á minni enn 30 m dýpi, og at eingin fiskur var at hitta í frium sjógvum dagin. Skuldi tú skjóta fisk, var við øðrum orðum neyðugt at kava so djúpt sum gjørligt, helst ikki minni enn 30 m, og so fara við lykt inn í holurnar og vóna at onkur fiskur var at hitta. — Í minsta lagi 8—10 lond (teirra millum Føroyar) høvdu ongar menn, sum vóru forir fyrri at kava so djúpt. So stóðan var hettislig hjá okkum. Einasta vit kundu gera, var at gera okkara besta og royna at fáa fisk á 10—20 metrum. Hvussu smár møguleikarnir enn kundu tykjast.

Mangir vóru teir, serliga menn, ið høvdu verið við á seinastu kapping á Cuba, sum hildu hetta vera dekan og vána-

ligt, at fáa menn úr øllum heim-inum higar, hvar einki livandi var at siggja — men nú mátti so roynast at fáa sum frægast burtúrur. Løgið var at tosa við amerikumen og tey 4 liðini úr Latínamerika. Eingin av teimum visti av at seinasta kapping var farin fram á Cuba. So væl hevði sensururin virkað í hesum londum, at innbjóðingin, sum var send bæði frá Cuba og frá CMAS í Paris ongantíð var komin út til limirnar, og londini vóru tiskil heldur ikki umboðað á Cuba. Ter menn, vit tosaðu við um hetta, vóru rettliga illa við av hesum.

Hvi vit skuldu vekjast kl. 5 hvønn morgun, var monnum ein gáta, tí ongan dag sluppu vit avstað til venjingar fyrr enn kl. 9. Og øllum tørvandi svøvn eftir hørðu venjingardagarnar. Fleiri høvdu illgruna um, at ætlanin júst var at pøsa menninar, og ítalska liðið var heldur ikki við hinum til venjingar (amerikumenn blandaðu seg ikki við fjöldina, men sigldu altíð í egnari lystlyact). Hetta saman við nevndu svávaleitran og hitanum, gjørdi, at nógvir úr liðunum úr Norðureuropa vóru litið verdir.

(Framhald)